

Arrest

nr. 142 519 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft op 29 oktober 2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst ingediend. Op 20 november 2014 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 29.10.2014 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 29.10.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer (art. 40 §4,1e lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: loonfiches en arbeidsovereenkomst. Betrokkene zou sinds 03.10.2014 in dienst zijn bij R&G DJ Sound and Lights.

Wanneer we de voorgelegde bewijsstukken ten gronde bekijken, dienen we echter enkele onduidelijkheden vast te stellen, namelijk: op het arbeidscontract staat zowel een Nederlands (Rotterdam) als een Belgische adres (Zelzate) vermeld van R&G DJ Sound and Lights. Op de loonfiche wordt de Belgische werkgever (R&G DJ Sound and Lights Zelzate) vermeld in de hoofding maar met het sofinummer en een loonberekening van Nederland. Het was bijgevolg niet duidelijk of betrokkene nu in België of Nederland tewerkgesteld werd. Vandaar dat de tewerkstelling verder onderzocht werd.

Uit navraag bij de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat betrokkene na 25.05.2014 niet meer gemeld werd. Zij is bijgevolg nadien niet meer legaal in loondienst geweest in België. Zij is dus ook niet, of alleszins niet legaal, tewerkgesteld bij de Belgische werkgever (R&G DJ Sound and Lights Zelzate).

Vandaar dat er navraag werd gedaan bij de bindingsambtenaar in Nederland om na te gaan of betrokkene daar tewerkgesteld is. Ook hier was het resultaat negatief. Betrokkene is ook in Nederland niet, of alleszins ook niet legaal, tewerkgesteld voor de Nederlandse werkgever (R&G DJ Sound and Lights Rotterdam).

Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract en loonfiches, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging, niet in België en niet in Nederland. Ofwel, voor zover zij er wel werkt(e), er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling.

Het betreft hier dus mogelijks een schijntewerkstelling of toch minstens een poging tot misleiden van de Belgische autoriteiten, aan de hand van documenten die niet met de werkelijkheid overeenstemmen, om van de meer voordelige verblijfsbepalingen aangaande burgers van de Unie gebruik te kunnen maken. Dit kan uiteraard niet leiden tot het erkennen van het verblijfsrecht (zie art. 42septies van de wet van 15.12.1980). Het verblijfsrecht, overeenkomstig art. 40 §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980, kan bijgevolg niet toegestaan worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet correct gemotiveerd is omdat in de bijlage 20 geen verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet is opgenomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt: "Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissing dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt. Uit het gegeven dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat zij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoekster om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het materieel motiveringsbeginsel en van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster voert ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De verzoekende partij uit kritiek op het feit dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat zij niet effectief tewerkgesteld zou zijn. Er zou geen informatie in het administratief dossier terug te vinden zijn omtrent de toestand in Nederland.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft een onderzoek gevoerd gezien de onduidelijkheden die werden vastgesteld. De tewerkstelling werd zowel in België als in Nederland onderzocht.

Uit navraag bij de databank Dolsis bleek dat verzoekende partij na 25 mei 2014 niet meer gemeld werd. Zij was bijgevolg na deze datum niet meer legaal in loondienst tewerkgesteld geweest in België.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien volgende informatie nopens de toestand van verzoekende partij in Nederland:

“(…) Volgens de gegevens in het Suwinet heeft mevrouw Pijnaar op dit moment geen arbeidsrelatie in Nederland. De laatste inkomstenopgave in het systeem is over de periode 24-3 t/m 18-5-2014. Mevrouw was toen werkzaam bij Cref's interim b.v. (uitzendbureau).”

Voormelde informatie blijkt uit de e-mail van 18 november 2014 van de verbindingssambtenaar uit Nederland, en is wel degelijk opgenomen in het administratief dossier. De kritiek van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft zich dan ook niet gebaseerd op vermoedens doch op de objectieve resultaten van het gevoerde onderzoek. De gemachtigde is niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit gekomen dat, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract en de loonfiches, de verzoekende partij nooit effectief bij de vermelde werkgever aan de slag ging, niet in België en niet in Nederland. Indien zij wel zou hebben gewerkt, dan zou dit overigens geen effectief legale tewerkstelling zijn geweest.

Er is geen schending van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij nooit werd uitgenodigd om de effectieve tewerkstelling te bewijzen aan de hand van aanvullende stukken, dan dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

Terwijl de verzoekende partij bij het verzoekschrift niet dienstig nieuwe stukken kan aanbrengen die zij voordien niet heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de Staatssecretaris. Aan de gemachtigde kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris geheel oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd (bijlage 20).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing inzake de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing inzake het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 20 november 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp inzake de in artikel 1 bestreden beslissing.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 20 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC